

אמר רבי ירמיה: משום הולכה נגעו בה, שהליקוט הוא חלק מעבודת הולכה למזבח, וזה שליקטה ונתנה לכהן⁽⁹⁾ מיעט בהילוך הכהן, וכיון שהולכה עבודה היא וכפי הנלמד מזבחים שנאמר בהם "והקריבו בני אהרן" שמשמעותו הולכה, משום כך פסולה

והלבונה הוקבעו בכלי אחד, הרי אלו כחד דמי ומתפגלים זה מחמת זה.

אמר רבי ינאי: ליקוט לבונה שלאחר הקטרת הקומץ היה מלקט הלבונה מעל גבי הסולת,⁽⁷⁾ שנעשה בזר—פסול,⁽⁸⁾ מאי טעמא?

ליתנה על גבי הקומץ ולקדשם יחד.

8. בהמשך הגמרא מבואר טעמו של רבי ינאי שהוא מחמת שהליקוט נדון כהולכה ופסולה בזר. והקשה השיטה מקובצת [אות ח], בגמרא בזבחים מובאת מחלוקת בין רבי ינאי לרב חייא באופן שהולין זר והחזיר והולין כהן אם כשר או פסול, אחד סבר כשר משום שניתן לתקן את הולכת הזר על ידי חזרה, ואחד אמר פסול כי אי אפשר לתקן. ולא נתברר לגמרא מי הוא הפוסל ומי המכשיר, ולכאורה מדוע לא נוכיח מסוגייתנו שרבי ינאי הוא הפוסל שהרי פסל את ליקוט הזר מחמת היותו נדון כהולכה?!

ולכאורה היה אפשר לומר שאף רבי ינאי הפוסל את ליקוט הזר, היינו שיש ללקט הלבונה פעם נוספת על ידי כהן, ואם עשו כן יהיה זה כשר, ומנין לשיטה מקובצת שאף בדיעבד פוסל רבי ינאי?

9. מפירוש רש"י משמע, שמחמת הנתניה לכהן חשוב ליקוט זה כהולכה [ולקמן יובאו דברי השיטה מקובצת שפירש באופן אחר]. והקשה הזבח תודה [לעיל סוף פרק ראשון], הרי בהמשך הגמרא מבואר שליקוט לבונה חשוב כהולכה מחמת היותו עבודה חשובה כשם שכובח חשובה ההולכה לעבודה חשובה, ואם כן נמצא שהליקוט מצד עצמו חשוב הולכה אף ללא הנתניה לכהן? וכתב, כי דברי רש"י כאן הנם רק לדברי רב ירמיה המדמה את מעשה הליקוט למעשה ההולכה והיינו משום הנתניה לכהן, אבל לדברי רב מרי שהוא מחמת היותו עבודה חשובה, אין צריך לנתניה זו אלא הליקוט

מפגלת הקטרה [לדעת רב חסדא] לבין קמיצה המפגלתה והיינו משום שהקמיצה מעכבת את הקטרת הלבונה?!

וביאר המנחת אברהם, כוונת הגמרא לחלק בין דם קמיצה הוא כמה שהדם עצמו הנו מתיר על הקטרת האימורים ומשום כך חשובים הם כדבר אחד ומתפגלים האימורים על ידי המחשבה בעת זריקת הדם, אבל בלבונה אף על פי שהקמיצה מתירה את הקטרתה של הלבונה, אבל מכל מקום הקומץ עצמו אינו חשוב כדבר המתיר של הלבונה שהרי ניתן להקטיר הלבונה קודם הקטרת הקומץ, ורק שנאמרה הלכה שצריך לעשות מעשה קמיצה במנחה בכדי להתיר את הקטרת הלבונה, ומשום כך חשובים הקומץ והלבונה כשני מתירים במנחה.

7. כן פירש רש"י שליקוט הלבונה היה לאחר הקטרת הקומץ. והקשה המשנה למלך [מעשה הקרבנות יג יב] מדברי הגמרא בסוטה שמבואר שם שנותן הקומץ בכלי ומלקט הלבונה ונותנה על גביו ומעלהו ומקטירו שנאמר "ואת כל הלבונה אשר על המנחה" ופירש רש"י, שמשמעות הפסוק שיש להקטיר הקומץ והלבונה יחד. והיינו שלא כדברי רש"י כאן שהיה מלקט הלבונה לאחר הקטרת הקומץ? ואמנם כתב הרש"ש ששמשון הגמרא לעיל שאמרה "אי בעי האי מקטר ברישא ואי בעי הקטירם בבת אחת. ובחדושי רבי חיים הלוי [פסולי המוקדשין יח יב] כתב לפרש דברי הגמרא בסוטה שאין צריך להקטיר הקומץ והלבונה בבת אחת, ורק שיש